

— Кжде ще вървя сега? Нали тате, Богъ да го прости, остави една нива. Кой ще пожъне моя дѣлъ? Кой ще ми прибере снопето?

Гурко се опрѣ на вилата.

— Ти, батювата, нѣмашъ дѣлъ. Недей си точи жбитѣ, защото нѣма да ядешъ хлѣбъ отъ нивата въ Мързяновия долъ.

— Защо пъкъ да не ямъ? Нали е бащина нивата. Колкото се пада на тебе, толкова и на мене. Вижъ, друго нѣщо, ако Господъ не рачи тази година да ни даде храна.

— Не се мѣси въ Господювитѣ работи, ами вземай торбата, пустни вжтре една прѣсна пита и две глави лукъ, че се махай. Чувамъ пакъ заправили пжтища по Тракията. Търсѣли работници да трошатъ камъни. Тъкмо работа за тебе. Гледай да припечелишъ нѣкоя и друга пара, че като се върнешъ презъ зимата — да си купишъ жито и да помогнешъ на данъка. Тая кжща нѣма да я мъкна самъ на гърба си. И ти ще плащашъ. Где се намирашъ?

— Ами нивата?

— За нивата не бери грижа. Тя си е моя.

— Какъ тѣй твоя?

— На смъртния си часъ стариятъ поржчалъ на баба Гергина, съседката, да ми каже, че я остава само на мене. Азъ нали бѣхъ на пазаръ, не го заварихъ живъ. Сетне ми каза бабичката.

— Че тя нали е съвсемъ глуха, какъ го е чула?

— Глуха не глуха — чула го жената. Съ ржце ѝ направилъ знакъ. Тамъ горе — рекълъ — имотътъ да остане на по-високия. По-високиятъ съмъ азъ, батювото момче. Че такава работа.

— Азъ туй нѣщо не го знаехъ — замислено рече Никола.

— Сега нали го научи.